

Przedmiot

Oparty na art. 278 TFUE i 279 TFUE wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zmierzających do zawieszenia wykonania decyzji wykonawczej Komisji z dnia 6 czerwca 2019 r. dotyczącej pozwoleń na dopuszczenie do obrotu, na podstawie art. 31 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów leczniczych stosowanych u ludzi zawierających „estry etylowe kwasów tłuszczowych omega-3” stosowanych doustnie w profilaktyce wtórnej po zawale mięśnia sercowego [C(2019)4336 final].

Sentencja

- 1) *Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 14 August 2019 – Oltchim/Komisja**(Sprawa T-565/19)**

(2019/C 383/71)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Oltchim SA (Râmnicu Vâlcea, Rumunia) (przedstawiciele: adwokaci C. Arhold, L.-A. Bondoc i S. Petrisor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 3–7 decyzji Komisji z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.36086 (2016/C) (ex 2016/NN), wdrożonej przez Rumunię na rzecz Oltchim SA (!);
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku egzekucji wierzytelności przez rumuński organ zarządzający aktywami państwowymi, podnosi oczywisty błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że środek ten przyniósł korzyść gospodarczą w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi, dotyczący wyżej wspomnianego środka polegającego na zaniechaniu egzekucji wierzytelności, podnosi, że strona skarżąca naruszyła art. 296 ust. 2 TFUE, nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia kwalifikacji tego środka jako pomocy państwa.

3. Zarzut trzeci, dotyczący pomocy, która miała zostać udzielona w postaci stałych dostaw energii elektrycznej na rzecz strony skarżącej i dalszego wzrostu długu osoby trzeciej, po nieudanej prywatyzacji strony skarżącej, podnosi oczywisty błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że środek ten przyniósł korzyść gospodarczą w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
4. Zarzut czwarty, dotyczący wyżej wspomnianego środka w postaci stałych dostaw energii elektrycznej i wzrostu długu osoby trzeciej, podnosi naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE.
5. Zarzut piąty, dotyczący częściowego umorzenia długu przewidzianego w planie reorganizacji zatwierdzonym przez wierzycieli strony skarżącej, podnosi oczywisty błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że umorzenie długu stanowiło transfer zasobów państwowych, ponieważ zaangażowane było przedsiębiorstwo prywatne będące osobą trzecią.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym, w każdym wypadku, odpowiedzialność za wspomniane umorzenie długu nie mogła zostać przypisana państwu w związku z udziałem przedsiębiorstw publicznych.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym wspomniane umorzenie długu odpowiadało kryterium prywatnego wierzyciela, ponieważ najważniejsi wierzyciele prywatni głosowali za planem reorganizacji (*pari passu*), plan reorganizacji był korzystniejszy ekonomicznie dla wierzycieli publicznych niż scenariusz likwidacji, a w ramach zmienionego planu reorganizacji spółka została rzeczywiście sprzedana w pakietach aktywów – scenariusz, który Komisja w decyzji uznała za najlepszą opcję.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym w odniesieniu do środka polegającego na częściowym umorzeniu długu, strona pozwana naruszyła art. 296 ust. 2 TFUE.
9. Zarzut dziewiąty zgodnie z którym w odniesieniu do środka częściowego umorzenia długu Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także rozporządzenie proceduralne ⁽²⁾, nakazując odzyskanie całkowitej kwoty umorzonego długu, mimo że nawet zgodnie z własnymi (błędymi) obliczeniami strony pozwanej dotyczącymi hipotetycznego możliwie najbardziej optymistycznego scenariusza, było oczywiste, że wierzyciele publiczni nie mogli osiągnąć znacznie więcej, niż rzeczywiście osiągnęli w ramach zmienionego planu reorganizacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019 L 181, s. 13

⁽²⁾ Wersją tego instrumentu cytowanego w skardze jest rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. 1999 L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2019 r. – EM/Parlament

(Sprawa T-599/19)

(2019/C 383/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EM (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 31 października 2018 r., która została utrzymana w mocy decyzją oddalającą złożone przez skarżącego w dniu 24 maja 2019 r. zażalenie;